

שלושה סבלים

יושבים

בפתח בניין המכס

בנמל-התעופה

סבלים כאלה

הם למעשה

ה"מאכערים"

המזיזים את העניינים

גיהינום התוכים

אמר הבחור שישב במכונית (שמו שמור כמערכת):

"אני עורך-דין במיקצועי. בתחילת החורף דש תזרתי ארצה מקליולוגד שבאותו ארץ צות-הברית, אחרי שגשלתתי לשם ל- שנתיים מטעם הקרן-הקיימת לישראל. קיבלתי הודעה מאל-על שהמיטען ש- שיגרתי ארצה, הגיע. ניגשתי עם ההודעה ועם שטר המיטען לא-על, בנמל-התעופה, ומשם קיבלתי הסנייה למכס.

במישרדי-המכס היתה מזאמה גדולה. עשרות אנשים התרוצצו בין הפקידים. שאלתי את הנוטר שליך השער למי עלי לפנות. באותו רגע צץ לידי בחור, מאוחר יותר התברר לי ששמו מארציאנו, הוא ראש המאכערים במקום. הוא לקח את הטפסים שנמצאו בידי, קרא לבחור אחר, ואמר: אדם זה ידריך אותך בכל שלבי השיחרור."

שירות ציבורי

מזוהם

א תו בחור הסביר לי כיצד יש למלא את טפסי-המכס. הוא ציין

מראש שאתה סבל. התובלה של המיטען שלי שווה 500 לירות, לא יותר." "בוא נגמור על 750", אמר הצעיר ה- מאיים. "לא מוכן לעבוד בשביל סחות מסכום כזה."

בעל המכונית הפרטית חתניע את כלי- ריכבו. הסבל עוד הספיק לצעוק אחריו: "לא תשחרר את המיטען שלך בלעדיו!" החלטתי לנסוע בעקבות הפולקסוואגן הכחולה. כעבור מחצית השעה נעצרה ה-

ישבו גבר ואשה צעירים. הם ניראו מופ- תעים ומבוהלים. על דלת מכוניתם נשען צעיר בריאגוף, לבוש חולצה פירחוגית ומיכנסיים קצרים. ארשת-פניו היתה מאיי- מת.

"אתם לא זזים מפה בלעדיו" זרק לעבר שני יושבי המכונית. "אם לא הייתי עוזר לכם, הייתם משלמים הרבה יותר מכס. לולא אני, הייתם נאלצים לנסוע לתל- אביב, למחסני קראסו, שם מאוחסן ה-

מ רינת-ישראל היא גר-עדן למ- תוכים, יועצים ומאכערים למיניהם. כאשר שירותים ציבוריים אינם מתפקדים כראוי וממררים את חיי האזרחים הנוקקים לשירותיהם, מייד צצים אנשי-ביניים בע- לי הקשרים המתאימים. הללו מסדרים ענ- יינים, מתווכחים בין הרשויות לבין האי- רחים.

היועצים-הטפילים גורפים הן-תועפות כדי להסדיר עניינים שבכל מדינה מתר- קנת זכאים האזרחים לקבלם ללא כל תש- לום, ללא מריטת-עצבים וללא תיוכס של שתדלנים-בתשלום.

כזה הוא המצב במישרדי-הטאבו, ב- מכוני-הרישוי, במכס ובעוד שורה ארוכה של שירותים ציבוריים, שבהם האזרח אי- נו מסוגל לסדר את ענייניו בכוחות-עצמו, והוא חש עצמו אבוד וחסרי-ישע.

סבלות

ושמה שחיטה

ב מכונית ה"פולקסוואגן" הכחולה שחנתה ליד שער-הכניסה למישרדי- המכס בנמל-התעופה על-שם בן-גוריון.

ואת

זאב יפת

מכונית בפתח מחסני-הערובה של האחים קראסו, ברחוב ריבל בתל-אביב. למחסנים אלה מעביר המכס את המיטענים המגיעים לנמל-התעופה בן-גוריון, ואשר מפאת חור- סר מקום אין הוא יכול לאחסנם בשטח המצומצם המוקצה לו בנמל-התעופה.

הצגתי עצמי בפני בני-הזוג שישבו במכונית הכחולה. ביקשתי לברר על אי- זה רקע פרץ הסיכסוך בינם לבין הסבל.

מיטען שלכם, היו פותחים לכם את כל החבילות, קובעים כמה מכס עליכם לש- לם, ואז הייתם חוזרים הנה כדי לשלם, ונוסעים פעם נוספת לקראסו. אני עזרתי לכם, וחשתי לכם את כל הבאלאגן הזה רק בשביל להיות הסבל שלכם."

"לא אשלם יותר מ-1000 לירות דמי סבלות" השיב הבחור שבמכונית. "הייתי בטוח שאתה איש-מכס. היית צריך להגיד

הסתובב בשטח, נטל חבילות - איש לא עצר בעדו ולא התעניין במעשיו. לאחר שיחה עם הנהלת המכס הובטח, כי סידורי-השמירה במקום יאורגנו מחדש. השבוע חזר המבקר למקום, וגילה כי דבר לא השתנה. ההפקרות והעזובה שולטים בכל. "אילו רצייתי, יכולתי לטעון משאית שלמה במיטענים ולהסתלק מבלי שיעצרו בעדי", דיווח המבקר.

נך גונבים סחורה: 1974 ו'1975:

במקרה העולמי-זהו את סידורי שמירת המיטענים במישרדי-המכס בנמל-התעופה בן- גוריון. הוא גילה רשלנות בסידורי ההשגחה על הרכוש הרב המאוחסן במקום. הכתב